

134

1647. «Ταρίφα» τῆς 26 Ὀκτ. τοῦ Κοινοῦ τῆς Μυκόνου, ἐν 142, σ. 216–219 καὶ ἐν 144, σ. 19–23.

«Τὴν σήμερον θέλουσιν ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, τῆς νήσου Μυκόνου, κάνουσιν τὸ παρὸν γράμμα, ἐστῶντας καὶ νὰ βλέπουσιν, πῶς τὸ νησί τῆς Μυκόνου εἶναι χαλασμένο καὶ πάει στὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα τὰ νησιά. Θέλομεν ὅλοι μας, μικροὶ μεγάλοι, καὶ κάνουμε τὴν παροῦσαν τάριφα, ἡ ὁποία νὰ εἶναι παντοτεινὴ εἰς ἐμᾶς καὶ εἰς τὰ παιδιά μας καὶ καθὼς ἔχομε τὸ νησί μας κισίμι, παλαιόθε ἔτσι νὰ στέκεται καὶ μὲ τούτους τοὺς πάτους.

Ἀρχὴ ἔναι παλαιόθε ἀπ' ὅτε ἐμπιτάρισε τὸ νησί μας, ὅτι νὰ βάνομε γερόντοι καὶ ὅποτε δὲ μᾶς ἀρέσουν, νὰ τὶς εὐγάνομε, νὰ βάνομεν ἄλλους.

Τῆς γερόντοι ὅπου θέλομε βάλει, νὰ στέκονται μὲ τούτους τοὺς πάτους.

Ὅ,τι κοντάνες ἐθέλασι γένει, νὰ εἶναι τὰ τρίτα τῶν γερόντων καὶ τὰ δίμερα τῆς χώρας.

Ὅ,τι χοντρά ζωντανὰ ἐθέλασι γένει στὸ νησί μας ἀπὸ τὴν σήμερον, ἀφεντικὰ νὰ εἶναι διὰ ἔξοδον τῆς χώρας, νὰ δίνονται εἰς ἐκείνους τῶν ἀφεντάδων. Τὰ λιανὰ ζωντανά, ὅπου γίνονται ἀφεντικά, νὰ εἶναι τῶν γερόντων.

Μὲ τούτω τὰ ζωντανὰ τὰ χοντρά νὰ γράφονται στὴν κατὰ πέντε βολὲς καὶ ἡ ζημία ποῦ θελεν κάμει στῆς πέντε, νὰ πληρώνεται τοῦ νοικοκύρη ποῦ ζημιώθη· καὶ περάσοντας οἱ πέντε καὶ τὸ πρῶμα δὲν ἤθελε κυβερνήσει ὁ νοικοκύρης ποῦ τὰ ἔχει, νὰ γίνεαι ἀφεντικό, ἂν, τι θέλει ὁ νοικοκύρης νὰ τὸ κάμει.

Ἀκόμη τὰ λιανὰ ζωντανά, ὅτε κάμουν ζημίαν, νὰ δίδεται τοῖς φορὲς τοῦ νοικοκύρη ὅπου τὰ ἔχει νὰ πληρώνεται ἡ ζημία, καὶ ἂν τὸ πιάσει πλέον, τὰ κάνει ἀφεντικό.

Ἀκόμη ὅ,τι βρεσίματα εὐρίσκονται εἰς ἐρημιονήσια καὶ εἰς τὸ πιτάδο, νὰ πέρουν οἱ γερόντοι τὸ τρίτο καὶ ἡ χώρα τὸ δίμερο.

Ὅστις βλασμαμίση τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, νὰ πληρώνη ἄσ(πρα) 40 καὶ νὰ πέρνει ξυλιές 20.

Ὅ(σ)τις κάμει αἷμα — εὐγάνοντας τὸ φονικὸ — νὰ πληρώνει γρόσ. δέκα, κατὰ τὸ αἷμα.

Ὅ(σ)τις δόσει γροθιές, νὰ πληρώνει ἐνάμισυ γρόσ.

Ὅ(σ)τις πουλήσῃ γῆ λάδι, γῆ κρασί, γῆ κρέας, γῆ τυρί, γῆ λινάρι, γῆ μπαπάκι, γῆ ψάρι, γῆ παστό, γῆ ἐλῆς, γῆ ὅ,τι φαγητὸ φέρουν ἀπὸ ξένα, πέρνει θέλημα καὶ τὰ κάρτα σωστὰ καὶ τὰ ζύγια σωστὰ νὰ τὰ κάνει ἡ κρίση μὲ τὸ χέριν τῆς καὶ οἱ γερόντοι.

Μὰ τὶς κρίσεις καὶ νὰ τὸ στιμάρει τὸ πρῶμα καθὼς ἀξιίζει νὰ πουλιέται καὶ νὰ δίνει τὸ ρεγάλιόν του. Καὶ ὅποιος δὲν πεδίζει, νὰ εἶναι κοντενάδος ὅ,τι θέλει φανεῖ τῆς κρίσης.

Ὅποιος ἤθελεν πάγει νὰ ξαπολύσει πάσκουλο, γῆ ἀμπέλι, γῆ ράπι, νὰ τὸ φάσῃ τὰ πρόβατά του, γῆ τὰ κτηνά του καὶ νὰ τὸ κάμει μὲ θέλημα ἐδικόν του, νὰ τὸν ἐπιάνει ἡ κρίση νὰ τόνε παιδεύει καθὼς τῆς ἤθελε φανεῖ καὶ νὰ πληρώνεται καὶ ὁ νοικοκύρης τὸ πάσκουλο.

Ὅποιος ἤθελεν κλέφει γῆ πρόβατο, γῆ κριθάρι, γῆ ροῦχα, γῆ ἄλλον τίποτις, νὰ εἶναι στὸ χέριν τῆς κρίσης νὰ τόνε παιδέψει ὡς θέλει.

Ὅποιος ὑβρίσει ἄνθρωπον καὶ πεῖ του ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἔχει, νὰ τὸν κοντενάρει ἡ κρίσις ὡς θέλει.

Ὅποιος βάλει σκάνδαλο εἰς ἐντρόγονο, ἢ ἄντρας, ἢ γυναῖκα, νὰ εἶναι κοντενάδος ἀπὸ τὴν κρίσιν.

Ὅποιος ἔχει μιστάτο καὶ εἶναι περισσότερον ἀπὸ δώδεκα κάρτα, γῆ πινάκι μεγάλο, γῆ

μικρό, ὅξω τῆς δικαιοσύνης, νὰ εἶναι κοντενάδος, ὡς φανεῖ τῆς κρίσης. Ἀκόμη τὰ κάρτα καὶ νεμπότες ἔτζει τοῦ κρασίον.

Ὡσὰν καὶ τοῦ λαδιοῦ νὰ εἶναι μὲ θέλημα τῆς κρίσης νὰ τὸ κάνει σωστό καὶ ἂν τὸ βροῇ σκάροσο, νὰ εἶναι κοντενάδος.

Ὅποιος ἔχει σκάροσο στατέροι κὶ πιάσει τὸ ἢ κρίση, νὰ εἶναι κοντενάδος, ὅ,τι θέλει φανεῖ τῆς κρίσης.

Ἀκόμη ὅποιος ἤθελε τζακίσει μὰ κὶ λύνει τῆς ἐγγερίας, γῆ νὰ τὴν ἀνοίξει καὶ νὰ τὴν ἀφίσει ἀνοικτή, νὰ εἶναι κοντενάδος, καθὼς φανεῖ τῆς κρίσης.

Ὅποιον προῖμα ἐθέλασι βάλει ἀπάνω στὸ νησὶν τοῦ ἀγίου Γεωργίου, ὄντι εἶναι τὸ διακόφτι σπαρμένο κὶ ἤθελε περάσει νὰ κάμει ζημίαι, νὰ γίνεται ἀφεντικό.

Ὅποιος πάγει στὰ δίκτυα γῆ στὴν τράτα, γῆ ὅπου τοκάρει διὰ ρεγάλο καὶ δὲ δώσει τὸ ρεγάλο τοῦ καπετάνιου καὶ καστελάνου, νὰ κοντενάρεται ἀπὸ τὴν κρίσιν. Μὲ τοῦτο νὰ εἶναι κρατημένος ὁ καστελάνος ὢν γῆ λάχει φόβος, νὰ δίνει ἀβίζο τῶν ἀνθρώπων ὅπου λείπουνσιν, ὅβερ κὶ δὲ δίνει ἀβίζο, νὰ μὴν τοῦ δίνουσι ρεγάλο.

Ὅποιος ἔχει πρόβατα καὶ θέλασιν ἔμπει γῆ σὲ ἀμπέλι, γῆ σὲ σπαρμένο κὶ ἤθελε πάγει ὁ νοικοκύρης ποῦ τὰ ἔχει, νὰ τὰ πάρει, νὰ γίνονται ἀφεντικά.

Ὅποιος δὲν πάγει στὴ βίγλαν του, γῆ στὴν ἀγρίαν του, ὅτε εἶναι χριστιανὸς τῆς χώρας, νὰ εἶναι κοντενάδος γρόσ. ἓνα.

Ὅποιος πάγει στὸ νησὶν προῖμα, χωρὶς θέλημα τοῦ νοικοκύρη, ποῦ πληρώνει τὸ χαράτζι τοῦ νησιῦ, νὰ ἔχει ἐξουσία ὁ νοικοκύρης τοῦ νησιῦ. Νὰ ἔχει ἐξουσία ὁ νοικοκύρης τοῦ νησιῦ νὰ τότε παιδέψει. Κὶ ἂν εἶγαι τὸ κτήμα καὶ κάμει ζημίαι στὸ διακόφτι, νὰ πιλογᾶται ὁ νοικοκύρης τοῦ νησιῦ.

Ὅποιος πασιχαυάξει προῖμα, νὰ εἶναι κλέφτης φανερός κὶ νὰ τότε παιδεύειν ἡ κρίση καθὼς θέλει.

Ὅποιος κόφει δέντρο, χωρὶς θέλημα τοῦ νοικοκύρη, νὰ παιδεύεται ὡς κλέφτης.

Ὅποιος κόφει ἀλόγου τὴν ὀριάν του, νὰ πληρώνει γρόσ. 2 καὶ ἄ(ν) δὲ βρεθῇ, νὰ τὴν πλερώνουσιν οἱ ψαράδες.

Ὅποιος πάρει κτήμα, χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ νοικοκύρη, νὰ πληρώνει τζικίνι.

Ὅποιος κόφει σκοινὶ τῆς τράτας, γῆ πάρει μολυβίδες ἀπὸ τράτα κὶ δίκτυα, νὰ πληρώνει ἓνα τζικίνι.

Ὅποιος ἤθελεν εὔρει (ροῦχο) σὲ στράτα, γῆ . . . γῆ . . . γιαλὸν τίπετις κὶ δὲν τὸ προξεντάρει στὴν πόρτα, νὰ βρεθῇ ὁ νοικοκύρης του, νὰ εἶναι κοντενάδος διὰ κλέφτης.

Ὅποιος ἤθελεν ἔμπη σὲ κῆπο γῆ σὲ καλοκαιρὸν, νὰ παιδεύεται ὡς κλέφτης.

Ὅποιος πάγει νὰ ξεγλυκάνει στὸ περβόλι, κοντὰ στὸ πηγάδι, γῆ στὴν πόρτα, νὰ πληρώνει γρόσ. ἓνα.

Τὸ ρακὶ τρία ποτήρια στὸ ἄσπρο, γῆ νὰ κοντενάρεται.

Ὅποιον προῖμα ἐθέλασι βάλει στὸ κάντος διὰ τὸ χαράτζι τὸ ἀφεντικό, γῆ ἀμπέλι, χωράφι, γῆ ροῦχο καὶ νὰ διαλαληθῇ κατὰ τὴν τάξι τρεῖς φορὲς, κὶ δὲν ἤθελεν γῆ ὁ νοικοκύρης νὰ τὸ πέρνει κὶ ὁ ἐδικὸς το, ὅποιος ξένος τὸ πάρει νὰ εἶναι καλὰ παρμένο κὶ κανέναν καιρὸ νὰ μὴ ἔχει νὰ γυρέψει κανένα δίκιον.

Ὅποιος ἀνθρώπος δὲν περνᾷ ἀπὸ τὴ στράτα τὴν ἀφεντική, ὅξω ἀπὸ ἀνάγκη, καὶ ἤθελε χαλάσει κλεισίμα γῆ ἀμπέλι νὰ περάσει, νὰ πληρώνει τζικίνι ἓνα».

(ἔπονται 28 ὑπογραφαί, ἐξ ὧν τοῦ ἐπισκόπου Σίφνου, 14 ἱερέων καὶ 5 ἱερομονάχων).

